

Sygn. akt IX W 2263/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. sprawy

M. M.

s. E. i T. z domu H.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 25.04.2016 r. ok. godz. 12:11 w O. na ul. (...) kierując (...) m-ki S. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki F. o nr rej. (...) w wyniku czego najechał na ten pojazd powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia nie podając danych dotyczących zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej na żądanie osoby uczestniczącej w zdarzeniu

- tj. o wykroczenia z art. 86 § 1 kw, art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 2, art. 44 ustawy Prawo o ruchu drogowym

orzeka:

I. **obwinionego M. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 25.04.2016 r. ok. godz. 12:11 w O. na ul. (...) kierując (...) m-ki S. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki F. o nr rej. (...) w wyniku czego najechał na ten pojazd powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazuje go na karę **grzywny w wymiarze 300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 21 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karny obciąża obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2016r. około godz. 12.11 M. M. kierował (...) (...) m. (...) (...)o nr rej. (...). Jechał prawym pasem (BUSpas) ul. (...) w O. w kierunku skrzyżowania z ul. (...). Przed skrzyżowaniem z ul (...) na lewym pasie w tym samym kierunku stała kolumna pojazdów oczekujących na możliwość kontynuowania jazdy. Jednym z pojazdów był F. o nr

rej. (...), kierowany przez A. L. (1). W trakcie omijania tego samochodu, doszło do kontaktu tylnego lewego poszycia pojazdu m. (...) z prawnym zewnętrznym lusterkiem pojazdu m – ki F., które złożyło się do wewnątrz.

A. L. (1), na najbliższym skrzyżowaniu podszedł do kierowcy (...) i poinformował go o zdarzeniu. Ten kategorycznie zaprzeczył i odjechał w górę ul. (...). Kierowca F. ponownie próbował rozmawiać z M. M. na przystanku przy (...), bez skutku. Poinformował go, że jeśli nie uzgodnią koniecznych w takich przypadkach szczegółów wezwie Policję. Kierowca (...) zignorował jego prośby, twierdząc, że może sobie jechać do zajezdni, po czym odjechał z przystanku. A. L. (1) poinformował o zdarzeniu Dyżurnego K., a na następnym przystanku zablokował wyjazd (...) i zmusił tym M. M. do poinformowania o zdarzeniu dyspozytora i oczekiwania na przyjazd Policji.

W wyniku zdarzenia w pojeździe m – ki F. zarysowana została obudowa lusterka zewnętrznego prawego na wysokości od 127 do 135cm od podłoża i pękła obudowa kierunkowskazu w tym lusterku. W (...) ujawniono zarysowanie poszycia lewej tylnej części na wysokości od 137 do 142 cm od podłoża i długości 40 cm.

(dowody: zeznania świadka A. L. k. 42v, nagranie z monitoringu miejskiego k. 23, notatka urzędowa k. 3, szkic miejsca zdarzenia k. 4, protokoły oględzin pojazdów k. 5 i 6)

Obwiniony M. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Stwierdził, iż jest skłonny ewentualnie stwierdzić, iż doszło do „otarcia lusterka”, ale złożenie tego lusterka do wewnątrz budzi jego wątpliwości. Wyjaśnił, iż nie zauważył zdarzenia, a z miejsca zdarzenia odjechał aby nie blokował ruchu. Nie potrafił logicznie wytłumaczyć dlaczego nie zatrzymał się na najbliższym przystanku, by tam wyjaśnić zdarzenie z pokrzywdzonym, a przeciwnie kontynuował jazdę. Stwierdził, iż ubezpieczenie pojazdu przekazał wraz z innymi dokumentami policjantowi, bowiem wcześniej nikt nie żądał od niego dokumentów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i ewidentnie zmierzają do umniejszenia swojej odpowiedzialności. Bezsprawnie doszło do kontaktu poszycia (...) z lusterkiem zewnętrznym pojazdu pokrzywdzonego. Świadczy o tym przede wszystkim nagranie z monitoringu miejskiego, na którym całe zdarzenie jest uwidocznione. Dowodzą temu również zeznania świadka oraz rodzaj i umiejscowienie uszkodzeń na obu pojazdach, które zostały ujawnione w trakcie ich oględzin dokonanych bezpośrednio po zdarzeniu. Sąd nie podzielił również wyjaśnień obwinionego w części dotyczącej powodów oddalenia się z miejsca zdarzenia, a w zasadzie z przystanku przy (...). Obwiniony odjechał, pomimo próśb pokrzywdzonego choćby o rozmowę. Nie poinformował natychmiast o zdarzeniu dyspozytora, zbywał kierowcę drugiego pojazdu, nie przekazał mu swoich danych i danych pojazdu, pomimo takiej możliwości już na pierwszym przystanku. Tym samym zmusił go do swoistego „pościgu” i zawiadomienia policji.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. L. (1), są one jasne, spójne i konsekwentne. Znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym. Podkreślić należy, iż pokrzywdzony nie miał pretensji o zdarzenie drogowe, które w ruchu miejskim każdemu może się zdarzyć, ale o sposób potraktowania go przez obwinionego. Uczestnicy zdarzenia mogli polubownie załatwić tę sprawę, a pokrzywdzony byłby w stanie nawet odstąpić od jakichkolwiek roszczeń, jak to uczynił w poprzednim, opisanym w zeznaniach przypadku.

Zgodnie z przepisem art. 23 ust 1 pkt 2 kierujący pojazdem przy omijaniu jest obowiązany zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu lub przeszkody. W przypadku braku możliwości zachowywania bezpiecznego odstępu, winien odstąpić od manewru. Warunkiem koniecznym jest oczywiście zachowanie ostrożności i unikanie wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, ruch ten utrudnić albo narazić kogokolwiek na szkodę (art. 3 ust 1 Prawa o ruchu drogowym). W ramach tej zwykłej ostrożności niezbędne jest właściwe obserwowanie drogi i innych uczestników ruchu, szczególnie w tak trudnych warunkach, w jakich bezspornie kierujący (...) o znacznych gabarytach podejmował manewr omijania. Niestety obwiniony nie obserwował w odpowiedni sposób w swym zewnętrznym lusterku sytuacji po prawej stronie pojazdu, stąd nie mógł w odpowiednim czasie zareagować na zagrożenie.

Przepis art. 44 ust 1 Prawa o ruchu drogowym nakłada szereg obowiązków na uczestnika wypadku drogowego, wypadku w szerokim znaczeniu. Między innymi jest to zatrzymanie pojazdu, które powinno nastąpić w bezpiecznym miejscu, bez stwarzania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. O ile zatrzymanie (...) na ul. (...) powodowałoby utrudnienia w ruchu, o tyle nie zatrzymanie się celem poczynienia nawet wstępnych ustaleń w pokrzywdzonym na przystanku przy (...) na ul. (...), nie znajduje swojego uzasadnienia. W ocenie Sądu postępowanie obwinionego miało na celu zniechęcenie pokrzywdzonego do dalszych działań w kierunku wyjaśnienia sytuacji. Oskarżyciel zarzucił obwinionemu niepodanie pokrzywdzonemu danych dotyczących pojazdu, a w szczególności jego ubezpieczenia. Jak okazało się w trakcie postępowania dowodowego, pokrzywdzony nie miał nawet szansy zażądania takich danych, bowiem obwiniony, wiedząc już o zdarzeniu, unikał z nim jakiegokolwiek kontaktu. W tym stanie rzeczy, mając na względzie treść przepisu art. 44 ust 1 pkt 1 i 4 Prawa o ruchu drogowym, Sąd zmienił opis czynu, co nie miało wpływu na jego kwalifikację prawną.

Wobec powyższego w ocenie Sądu, wina obwinionego jest ewidentna i został mu udowodniona. M. M. w dniu 25.04.2016 r. ok. godz. 12:11 w O. na ul. (...) kierując (...) m-ki S. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu marki F. o nr rej. (...) w wyniku czego najechał na ten pojazd powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia. Czyny te wyczerpują znamiona wykroczeń z art. 86§1kw w zw z art. 23 ust 1 pkt 2 prawa o ruchu drogowym i art. 97 kw w zw z art. 44 ust 1 pkt 4 wymienionej ustawy. Z mocy tych przepisów obwiniony został skazany, zaś przy zastosowaniu art. 9§2kkw wymierzono mu karę 300 zł grzywny.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze uprzednią karalność obwinionego za wykroczenie drogowe (k.27) oraz zachowanie obwinionego po zdarzeniu drogowym, opisane wcześniej, a nacechowane przede wszystkim złą wolą. Obwiniony jest kierowcą zawodowym, pracuje w komunikacji miejskiej, zatem tym bardziej można od niego wymagać nie tylko doskonałej znajomości przepisów, większych umiejętności w kierowaniu pojazdami, ale również większej kultury na drodze i w stosunku do innych uczestników ruchu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Tak ukształtowana wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania, obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.